

Nettie's Associatie.

„Tante, tel een taaltie!”

Vlelend en smeekend klinkt haar klein stemmetje, zeggend met lieve klankjes de formule van voor twee, drie jaar, toen ze nog zoo klein was, dat ze krom praatte.

„Tante, tel een taaltie!”

„Kom dan maar mee, Nettie, naar tantes kamer. Daar, in den leunstoel, achter de boekentafel gaat 't het best, hé?”

„O, heerlijk! nu ben u toch een snoes, een dot!”

Dartel springt Nettie de trappen op naar boven, wacht me op den drempel van mijne kamer.

Ik ga in den leunstoel zitten, en zij kruipt op mijn schoot — dat is ook al de gewoonte van jaren.

„Ja, waar zal 't van wezen, kind?” Ik denk en denk, en voel, dat ik niet heelemaal gestemd ben tot verhaaltjes vertellen. Een beetje verstrooid — maar Nettie zit al en ik heb mijn woord gegeven.

„O, tantetje, vertel eens een verhaaltje van Jozef, die in een kuil werd gegooid.”

„Goed, kleintje, van Jozef dus.” Mijn verhaal begint. Het kleine kopje nestelt zich inniger tegen mij aan, als ik vertel van het dreigende gevaar, dat Jozef tegevoet ging. En de kleine, zachte handjes wringen zich om mijn hand, als Nettie hoort van den armen Ruben, die heen moest gaan zonder een misdaad te kunnen verhoeden.

„Toen was dus Jozef in Egypte.” Mijn gedachten dwalen af naar den Jozef, zooals hij ons grooten voor oogen staat, zijn reine ziel krimpens van afschuw om den modder, die haar dreigt te bezoedelen, zijn edel hart in opstand tegen de onrechtvaardigheid, die men hem aandoeft.

Ik wil die gansche phase overslaan, en opeens tot Jozefs verblijf in de gevangenis overgaan.

„In Egypte had Jozef 't zoo ellendig,” dat hij —

„Wat is dat, tantetje, ellendig?” vraagt Nettie.

„Ellendig wil zeggen, heel naar en akelig, kleintje. Jozef had veel verdriet.”

Nu wordt opeens mijn verhaal onderbroken door tijding uit de huiskamer. Nettie moet mee naar huis en Jozefs geschiedenis dient gestaakt. Doch ik troost haar met belofte van eene spoedige voltooiing en vlug snelt ze heen.

Nettie is den heelen dag bij ons op visite geweest en ik zal ze thuisbrengen. 't Is zeven uur in den winteravond, bar koud. Dik ligt de tot modder geworden sneeuw op de straten.

Onze voeten worden kil en vochtig, onze mantelkragen kunnen we niet hoog genoeg opzetten als beschutting tegen den fellen, guren wind. Nettie stapt naast me, het kleine figuurtje ingebakerd als voor een poolreis, haar mof tegen het gezichtje houdend, dat de wind

152

niet zoo fel haar wangen zal striemen. Ze trippelt voort, zoo hard ze kan, om mijne, steeds zich verhaastende stappen bij te houden.

Ik geef een harden, ongeduldigen ruk aan de bel van Nettie's huis, en we kijken elkaar blij aan op 't hooren van dat geluid — we zijn er.

Daar komt uit de duisternis in den lichtkring, geworpen door het puiraam boven de deur, eene kleine gestalte, een jongetje, zoo klein als Nettie.

Hij is in lompen gekleed, zijn bloote borstje is ver zichtbaar tusschen het versleten buis, zijn schoenen zijn geen schoenen meer, doch vodden, die den modder vrijen toegang geven tot de voeten. Aan een touw, waarom zijn blauwroode vingers zich klemmen, hangt een mand, vol ramenas, op zijn rug en drukt zijn armzalig lichaampje neer.

Het blauwbleeke gelaat met van den wind tranende oogen wordt tot mij opgeheven en bibberend klinkt

zijn schorre stem: „Mooie ramenas, juffrouw?”

Nettie staart op hem met groote oogen, star van schrik. Ze blijft op hem staren als de deur open wordt gedaan en ik haar naar binnen voer, zoodat ze 't hoofdje gansch moet omwenden naar hem toe. Ik geef de meid eene opdracht omtrent den jongen en breng Nettie in 't kleedkamertje naast de gang, wetend wat er nu volgen zal. Daar slaat ze de armen om mij heen en haar hoofdje in mijn rok verbergend, barst ze uit in schreien: „O, tante, dat arme jongetje! Dat arme, kleine jongetje!”

Ik troost haar met te zeggen, wat de meid hem geven zal en langzaam aan bedaart ze weer. Dan zegt ze nadenkend vragend: „Die is nu ellendig tantetje, ellendig.”

Nettie is weer op mijne kamer, om Jozefs geschiedenis uit te hooren.

„Weet je 't nog wel precies, kleintje?” zeg ik. „Wacht, ik heb

jou al zooveel verhalen verteld, nu moest jij me de helft van Jozefs verhaal eens vertellen.

Nettie begint, het hoofdje tegen mijn schouder, de oogen peinzend starend.

„Jozef was een jongetje in Kanaän, die erg veel broertjes had. Maar ze hielden niet van hem, omdat zijn vader zoo erg veel van hem hield.

Zoo gaat ze door. Haar gezichtje betreft, tegen dat Jozef in Egypte is aangekomen.

„In Egypte had Jozef 't heel, heel akelig, zóó, dat hij langs de straat van Egypte met ramenas liep.”

't Is goed, dat ik nu toch Nettie's taak moet overnemen. Want haar herinneringen worden haar te machtig. Toen heb ik door verteld, van den Faraö en heb Jozef in Egypte met ramenas laten loopen, om Nettie's ontluikend meegevoel niet te storen.

NANNIE V. WEHL.

Den Haag.

153